Me oltiin melkein koko kesä mökillä. Meidän mökki on pienen järven rannalla. Mökki on tehty puusta ja se on maalattu taivaan siniseksi. Mökin isoimman ikkunan alla on aika iso kukkapenkki. Se näyttää aina kesäisin tosi nätiltä äidin ansiosta. Se osaa hoitaa sitä just silleen, miten pitääkin. Kaikista eniten mä tykkään petunioista. Kukkapenkin vieressä on pieni terassi, josta näkee suoraan järvelle. Siitä menee pieni polku meidän puusaunaan. Ja puusaunasta menee pieni polku laiturille. Mä usein istun äidin kanssa laiturilla ja me molemmat aina luetaan jotain. Äiti lukee aina jotain naisten lehtiä ja mäkin aika usein selailen niitä. Mua ei kiinnosta vaatteet ja hiusjutut niin paljon kuin äitiä. Sillä laiturilla on kiva istua myös juhannuksena, koska kokon näkee tosi hyvin. Äiti ja isä yhdessä aina raahaa siihen hirveästi oksia ja kaikkea muuta mikä palaa hyvin. Jos menee vähän lähemmäs, niin voi tuntea sen lämmön. Mutta liian lähelle ei saa mennä. Tää kesä oli ollut aika lämmin ja mä vietin tosi paljon aikaa meidän pihalla. En poistunut mökiltä melkein kertaakaan koko kesän aikana, mä niin kovin pidän siitä paikasta. Kerran mä lähdin kuitenkin isän kanssa lääkäriin. Siellä käyminen ei oo mulle mikään uusi juttu. Käydään siellä tosi usein, koska mun kuulemma täytyy ja se on mun parhaakseni. Mä en ihan ymmärrä miksi mun siellä pitää käydä, mutta ainakin siellä on tosi kiva lääkäri. Mun mielestä tällä kertaa äidin olisi kuitenkin pitänyt mennä sinne mun sijasta. Äiti oli nimittäin tullut kipeäksi vähän ennen kesää, eikä se parannu sitten millään. Ei, vaikka mä kuinka yrittäisin keittää sille lämmintä juotavaa ja sekoittaa hunajaa ja inkivääriä sekaan. Äiti aina kovin kiittää siitä ja sanoo että ei mun oikeasti tarvitse. Mutta mä haluan äidin parantuvan. Mulla on aina ollut mökillä tosi kivaa. Ollaan käyty kalassa ja pelattu pihapelejä yhdessä. Mölkky on aina ollut koko perheen suosikki. Mä oon ainakin tosi hyvä siinä. Tällä kertaa pelattiin mölkkyä kolmistaan, minä, veli ja isä. Äiti ei jaksanut pelata. Äiti ei ole jaksanut edes hoitaa meidän kukkapenkkiä. Alkukesästä kukat näyttivät vielä hyvältä, mutta nyt kesän mittaan ne ovat alkaneet kuihtua. Mä olen yrittänyt nyt kastella niitä, mutta ei ne enää virkistyneet. Äiti on muutenkin tullut kesän aikana vielä väsyneemmäksi. Siitä on tullut niin kipeä, ettei se jaksa oikeastaan tehdä yhtään mitään. Äiti vaan nukkuu ja syö sen mitä jaksaa. Mä olen aika huolissani siitä. Me lähdettiin mökiltä kolme viikkoa ennen veljen koulun alkua. Meidän piti lähteä vasta parin viikon päästä, mutta koska äiti ei pystynyt olemaan siellä enää, niin se päätti, että nyt lähdetään kotiin. Kotimatkalla autossa oli radio päällä ja siellä soi Teleks. Radio on aina meidän autossa päällä, varsinkin kun äiti on mukana. Isä ajoi, äiti nukkui pelkääjän paikalla, veli näpräsi kännykkää ja mä tarkkailin maailmaa. Ei me montaa päivää ehditty kotona olemaan, kunnes äiti meni sairaalaan. Äidin oli kuulemma pakko mennä sinne, sillä se oli liian kipeä olemaan kotona. Ollaan nyt käyty täällä joka päivä siitä asti. Sairaalan käytävät olivat tosi sokkeloisia ja niiden varrella monia ovia eri huoneisiin. Yhden oven kahvassa oli violetti nätti rusetti. Mä, veli ja isä pysähdyttiin käytävän päädyssä olevan huoneen eteen, jonka ovi oli raollaan. Isä koputti oveen pari kertaa, työnsi sen auki ja astui sisään. Mä ja veli tultiin perässä. Huoneessa oli aika pimeää, mutta huomasin kuitenkin äidin nukkuvan sängyllä. Äiti nukkuu aina vaan enemmän, eikä enää edes poistu siitä. Sängyn vieressä oli pöytä, jonka päällä oli Aku Ankka -lehti. Tänne mä siis sen eilen jätin. Isä veti tuolin äidin sängyn vieressä ja katsoi, kuinka äiti nukkui. Hetken päästä isä alkoi juttelemaan äidille, vaikka ei äiti varmaan mitään kuullut. Isä kertoi vihdoin maalanneensa meidän pihakalusteet. Se kertoi myös mun olevan tosi ahkera kotitöissä. Kohta hoitaja tuli huoneeseen ja pyysi isän sivummalle juttelemaan. Mä en tiedä mitä asiaa sillä oli, mutta sen oli piti olla jotain tosi salaista, koska mä ja veli ei saatu kuulla. Mun veli ehti olla koulussa vain muutaman päivän, kunnes sen piti pitää vapaapäivä. Meillä oli nimittäin muuta menoa. Me herättiin aamulla aika aikaisin. Isä näytti tosi väsyneeltä, vähän väsyneemmältä mitä se on näyttänyt viimeiset pari viikkoa. Se keitti meille puuroa, mutta ei se maistunut miltään. Siitä oli

unohtunut suola. En mä kauheasti jaksanut edes syödä, joten mäkin menin vaihtamaan mun vaatteet. Kohta oltiin kaikki valmiita, ja me suljettiin ulko-ovi perässämme. Mun musta mekko tahriintui vähän helmasta kun nousin autoon. Mä olisin halunnut laittaa mun vaaleanpunaisen mekon, mutta isä sanoi, että laitetaan nyt tämä musta. Autossa oli ihan hiljaista. Ainoat äänet mitä kuulin olivat äänet ulkoa. Ulkona tihutti vettä ja oli normaalia kylmempi elokuu. Kun me saavuttiin perille, mä näin tosi paljon mun lähisukulaisia. Kaikki ihmiset näyttivät pimeässä säässä harmaalta massalta. Meidän auton etuvalot valaisi massan hetkeksi aikaa. Sitten valot sammuivat. Me ei olla koskaan oltu kovin läheisiä mun sukulaisten kanssa, mutta nyt noustessani autosta mut otettiin vastaan lämpimin halauksin.